

Prijel ga je, ozdravil in odpustil

Evangelij šestnajste pobinkošne nedelje

Lk 14, 1—11.

Ko je šel Jezus v hišo nekega prvaka med farizeji v soboto na obed, so ga ti opazovali.

In glej, neki vodeničen človek je stal pred njim.

Jezus je spregovoril ter učiteljem postave in farizejem rekel: "Ali je dovoljeno v soboto ozdravljati?"

Ti pa so molčali.

In prijel ga je, ozdravil in odpustil.

Njim je pa rekel: "Komu izmed vas bo padel osel ali vol v vodnjak in ga ne bo izvlekel takoj sobotni dan?"

In niso mu mogli na to odgovoriti.

Povedal je pa tudi povabljenim priliko, ko je videl, kako so si izbirali prve sedeže. Govoril jim je:

"Kadar te kdo povabi na svatbo, ne sedaj na prvo mesto, da če bi bil morda povabljen kateri imenitnejši ko ti, ne pride ta, ki je tebe in njega povabil, in ti ne poreče: 'Umakni se temu', in ti bi se začel s sramoto presedati na zadnje mesto. Temveč, kadar si povabljen, pojdi in sedi na zadnje mesto, da ti poreče, ko pride, kateri te je povabil: 'Priatelj, pomakni se više!' Takrat ti bo čast vpričo vseh, ki so s teboj pri mizi. Kajti vsak, ki se povišuje, bo ponižan, in kdor se ponižuje, bo povišan."

Vse, kar na svetu živi in je, je božje stvarstvo, tako rekoč del Boga, ker je rojeno in je izšlo iz vsemo-gočne božje volje.

Najimenitnejša stvar na svetu, krona stvarstva, pravi božji otrok, ustvarjen po božji podobi pa je človek. Njegova duša, duh, je naravnost Bogu podobna.

Sveto pismo se kar ne more načuditi človeku, o katerem govori:

"Majhno pod angele si ga postavil, s slavo in častjo si ga ovenčal in ga postavil čez vsa dela svojih rok. Vse si podvrget njegovim nogam: ovee in goveda vsa, vrh tega še živali, polja, ptice neba in ribe morja". (Ps 8, 6—9.)

Človek veliko je Tvoje dostojanstvo!

Toda — po božji dobroti si, kar si in kar si si resnično sam pridobil, je prava malenkost.

Kako nespametno se torej povišuješ nad svoje soljudi in tovariše! Kako nespameten si šele, če se hočeš dvigniti nad samega svojega Stvarnika, Boga!

Evangeljska misel: Ne pojdi vendar mimo večkrat ponovljene svetopisemske napovedi, da bo ponižan, kdor se povišuje in povišan, kdor se ponižuje!

Cerkveni koledar

24. september — šestnajsta pobinkošna, kvatrna nedelja — slovenske božje službe na Paternalu, Avales 250, po navadi ob desetih dopoldne in ob štirih popoldne.

25. september — ponedeljek — spomin svetega Kleopa, učenca Gospodovega, kateremu se je bil na poti v Emavs prikazal od mrtvih vstali Izveličar, in katerega so ubili — kakor pravi staro izročilo — v isti hiši, v katero je bil povabil Gospoda-tujca na večerjo.

26. september — torek — spomin svetih mučencev Ciprijana in Justine. Ciprijan je bil poganski vedeževalec in je hotel pridobiti tudi Justino za svoja praznoverstva, pa se je zgodilo ravno nasprotno. Kmalu potem sta bila oba do smrti mučena zaradi stanovitne vere v Kristusa.

27. september — sredo — spomin svetih bratov, zdravnikov in mučencev Kozma in Damijana, katerima na čast je med drugim tudi na Krki na Dolenjskem postavljena lepa cerkev, in kamor prihaja od vseh strani mnogo romarjev.

28. september — četrtek — spomin svetega češkega vojvoda Václava, ki ga je dne 28. septembra 935 zavrato umoril lastni brat Boleslav. Václav je še jako mlad postal češki vladar, živel kar najskromneje in najpreprosteje in nosil pod svojo kraljevsko obleko spokoren raševnik. Med drugim je dal sezidati znamenito cerkev svetega Vida v Pragi.

29. september — petek — spomin velikega angela Mihaela.

30. september — sobota — spomin velikega učenjaka, našega rojaka Dalmatineca, doktorja Cerkve, svetega Hjeronima, ki je med drugim oskrbel najboljšo latinsko prestavo celotnega svetega pisma imenovano Vulgata.

1. oktober — sedemnajsta pobinkošna, rožnovenska nedelja — slovenske božje službe po navadi.

Cerkvena kronika

Zakrament svetega zakona sta sklenila Marija Bajec in Franc Furlan, katerim želimo vse dobro na njuni mladi življenski poti.

Malo katekizma za naše male

Bog je povsod. Vedno ga lahko pozdraviš in povsod lahko moliš h njemu. Posebno pa je Bog pričujejoč v cerkvi.

Cerkev je hiša božja. V njej Bog stanuje.

Kako je Bog v cerkvi pričujejoč majhen otrok še ne more razumeti. Dovolj je, da ve: v mali zlati hišici na altarju stanuje Jezus, božji sin in resnični Bog. Če bo hotel vedeti kaj več, mu zaenkrat reci, da bo o Jezusu v tabernaklju naš katekizem še veliko govoril.

Takole pa ga pouči, kako naj se obnaša v cerkvi:

"V tuji hiši moraš biti posebno vljuden. Ne smeš skakati, ne vpiti, ne se z drugimi otroci tepsti.

Kadar prideš v tujo hišo, pozdravi ljudi h katerim si prišel "Dober dan" ali "Klanjam se", kar mislijo nekateri, da je bolj nobel. Hkrati se nalahno prikloniš. Dečki se že preje odkrijejo.

Če tako narediš bodo takoj vsi vedeli: Glejte, to je pa vljuden fant! Radi te bodo imeli in ti vse ustregli, če bodo le mogli. Še staršem je v čast, če se njihovi otroci po tujih hišah lepo obnašajo.

Posebno lepo pa se moraš obnašati v božji hiši, v cerkvi!

Po takih kratkih pojasnilih in pripravi, pojdi z otrokom v cerkev. Najboljše kakšen delaven dan, ko v cerkvi ni javnih pobožnosti. Da ne bosta motila ljudi, ki prihajajo v cerkev molit in imajo radi mir.

Pripomniti je, da so argentinske cerkve čez dan večinoma zaprte in jih odpirajo samo zjutraj dokler trajajo maše in zvečer za javno in skupno večerno molitev. Če nočeš prositi cerkovnika, da Ti posebej odpre, pa vzemi otroka s seboj h kaki javni pobožnosti, in mu v cerkvi obzirno šepetaje povej in pokaži najpotrebnejše, potem pa doma dopolni pouk in razlago.

Ko stopita v cerkev, vzemi iz kropilnika blagoslovljene vode in se pokrižaj z njo, kar naj naredi za Teboj tudi otrok.

Pokropiš in pokrižáš se z blagoslovljeno vodo pravzaprav samo, ko vstopiš v cerkev, ne ko greš iz nje. S tem kropljenjem je združena tiha prošnja, da Te pri vstopu v cerkev Bog očisti in varuje vseh neprimernih, ošabnih, častiželjnih misli, da bi bilo Tvoje bivanje v cerkvi res Bogu v čast in Tebi v korist.

Nekateri se pokrižajo tudi kadar gredo iz cerkve, kar je pobožna in dobra navada, čeprav ne prvotna. Če se pokrižáš pri odhodu iz cerkve, si misli, da hočeš vzeti božjega blagoslova iz hiše božje s seboj na svoj dom in na svoja pota.

Pojdita potem do Tvojega, ali do prostega prostora v cerkvi.

Predno stopita v klop, pozdravi z otrokom vred Jezusa v tabernaklju.

Pravilni in predpisani pozdrav svetega Rešnjega Telesa je poklek na desno koleno, katero pripogni do tal. Nekateri se tudi samo globoko priklonijo. Ljudi pozdravimo hkrati z besedo. Tudi Jezusa pozdravi s tiho besedo, bodisi: "Hvaljen Jezus", bodisi: "Hvaljeno in čiščeno naj vedno bo presveto Rešnje Telo", pozdrav, ki je pri nas doma tudi precej razširjen in običajen.

Po kratki molitvi klečeč na mestu pokaži otroku najprej tabernakelj, zlato hišico na altarju:

Tudi pokaži otroku križ, podobo križanega Jezusa, ki mora biti na vsakem altarju.

Tudi nekatere slike mu pokaži, zlasti sliko Matere božje Marije.

Ne ostajaj pa z majhnim otrokom predolgo v cerkvi. Ne more namreč še vsega prav razumeti in bi se dolgočasil.

Tudi mu ne razkazuj in ne razlagaj vseh posameznosti cerkvene notranjščine, s čimer bi samo oslabil spomin na najvažnejše in bistveno.

Skrbi, da bosta pred odhodom iz cerkve še enkrat pomolila s sklenjenimi rokami in spet pozdravila Gospoda v tabernaklju.

Obzirnost do sovernikov hoče, da posebno paziš na otroke, ki jih še tako majhne vzameš s seboj, da bi vtegnili motiti molilce okrog Tebe.

Spotoma domov in spet doma otroka še enkrat spomni vsega, kar je videl v cerkvi, in se z njim o vsem temeljito pogovori.

Pokaži in razloži mu tudi spodnjo sliko:

“Otročiček je splezal na altar, do tabernaklja, da bi od blizu pozdravil Jezusa. Jezus ga je bil vesel, ker je tako nedolžen in dober in preprost.

Ti si seveda že velik in se ne smeš obnašati kakor kakšen majhen otrok, kateremu se smejemo in mu ničesar ne zamerimo. Bodi vedno dober, preprost in brez greha in Jezus bo tudi tebe vesel. Posebno pa se v cerkvi vedno lepo obnašaj. Če boš videl, da se drugi otroci v cerkvi razgovarjajo in smejejo, ne posnemaj jih, marveč moli zanje: Jezus, ne zameri jim; najbrže ne vedo, kaj da je cerkev, ker niso bili poučeni. Jaz pa vem. Bom pa nalašč še bolj zbran in pobožen!”

Tako vzgojen in poučen otrok, Ti bo v čast, ponos in veselje:

Sveto pismo

Nobena knjiga sveta ni predstavljena v niti približno toliko jezikov, nobena ni tiskana niti v približno toliko izvodih, nobena ni niti približno toliko čitana, kakor sveto pismo.

Že zaradi tega samega je vredno poznati sveto pismo. Bodisi, da je kdo veren, bodisi, da je neveren.

Tem bolj pa je zato čudno, da mi Slovenci sveto pismo tako malo poznamo. Toliko manj, kakor drugi narodi.

Naše duhovno življenje smatra zato za svojo nalogo, da bo svoje čitatelje sicer počasi, vendar temeljito seznanilo s svetim pismom.

Podajati pa mislimo sveto pismo cenjenim čitateljicam in čitateljem v vsakotedenskih odlomkih, v slovenskem jeziku, in popolno, to je, ne da bi svetopisemskemu besedilu količkaj dodajali ali iz njega količkaj izpuščali.

Kakor je splošno znano šteje sveto pismo tri in sedemdeset knjig.

Svetopisemske knjige, ki so bile napisane pred Jezusom Kristusom imenujemo sveto pismo starega zakona ali stare zaveze, in jih je šest in štirideset. Po Jezusu napisane svetopisemske knjige pa imenujemo sveto pismo novega zakona ali nove zaveze in jih je sedem in dvajset. Vseh svetopisemskih knjig skupno je

torej tri in sedemdeset. So pa nekatere izmed njih zelo kratke.

Iz raznih vzrokov ne bomo prinašali svetopisemskih knjig po časovni vrsti, eno za drugo kakor so bile napisane in kakor so navadno natisnjene v celotnih izdajah svetega pisma, marveč bomo začeli z lepim pismom svetega apostola Pavla, kakor je je pisal Tesaloničanom ali Soluncem, to je vernikom, ki jih je bil v Solunu, nam dobro znanem mestu, pridobil za krščansko vero.

Povdariti je treba, da je bilo sveto pismo že večkrat prestavljeno na slovenski jezik.

Prvotno namreč sveto pismo ni bilo pisano slovensko, marveč sveto pismo starega zakona večinoma hebrejsko, sveto pismo novega zakona pa večinoma grško.

Mi se bomo držali besedila najnovejše slovenske prestave, ki so jo oskrbeli pred par leti doktorji svetega pisma Jeré, Pečjak in Snoj, na željo in po naročilu bivšega ljubljanskega škofa dr. Bonaventura Jegliča.

Zgoraj imenovani učeni gospodje se predstavili sveto pismo nove zaveze iz grškega izvirnika — o čigar pristnosti in zanesljivosti ne more biti pamečnega dvoma — s toliko skrbjo in natančnostjo, ki jo v uvodu natančneje opisujejo, da moremo biti z vso človeško in znanstveno gotovostjo prepričani, da beremo prav to, kar so brali tisti, katerim so svetopisemski pisatelji prvič poslali svoje knjige in pisma.

Prestavljanje svetega pisma na slovenski jezik je vse kaj drugega ko lahka stvar. Pomisliti je, da se jeziki, v katerih je bilo prvotno pisano sveto pismo, po svojem izražanju in opisovanju zelo razlikujejo od slovenščine. Prestaviti pa je treba sveto pismo prvič kolikor mogoče dobesedno po izvirniku, drugič pa v kolikor mogoče slovenskem duhu in kolikor mogoče lepem slovenskem jeziku, kar je čisto težko združljivo. Da bomo imeli majhno slutnjo o težavah in skrbnosti slovenske prestave, katero bomo čitali, naj omenim, da se je naš znani in učeni pisatelj in doktor bogoslovja Gregorij Pečjak — poleg svojih službenih skrbi — deset let trudil, da je prestavil deset poglavij ene same svetopisemske knjige (evangelija svetega Mateja), ki ima skupno osem in dvajset poglavij, in da je vseh svetopisemskih knjig nove zaveze sedem in dvajset!

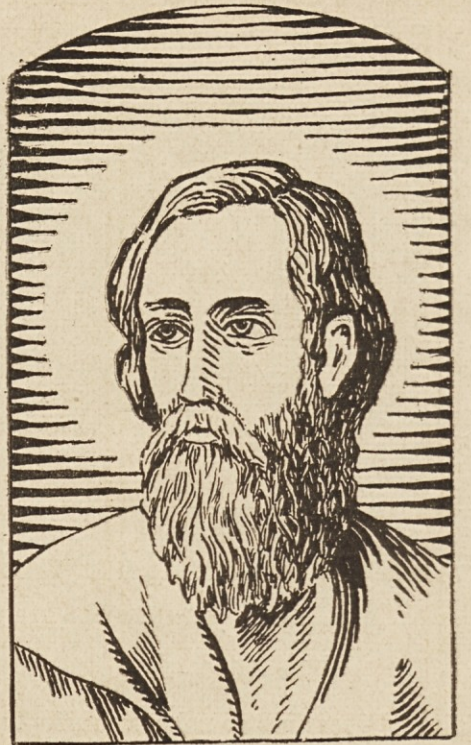
Svetopisemske knjige imajo čudovito moč do človeških src. Po svetem pismu nam govori pač Bog, ki je naša srca ustvaril.

Ne samo milijarde kristjanov vseh časov, marveč tudi Judje verujejo, in samo sveto pismo trdi (I. Pet. 1,20), da so bile spisane svete knjige po božjem navdihnjenju in je zato Bog sam njihov pravi začetnik in pisatelj. Bog je svetopisemskim pisateljem vdihnil misel, da so pisali, jih je med pisanjem vodil in podpiral, in je tudi že spisano knjigo varoval, da se ni vrnilo vanjo nič napačnega ali novega. V toliko pravimo, da so svete knjige božje knjige.

Po vsebini so svete knjige na splošno zelo različne. Ne samo po vsebini, marveč tudi po izberi besedi, po slogu in sestavi, kakor so se pač njihovi pisatelji razlikovali po izobrazbi in zmožnosti. Bog o katerem govorijo in h kateremu vodijo je seveda osredinja misel vseh svetopisemskih knjig.

Sveto pismo je bila torej pisano v raznih časih, v raznih krajih, ljudem ki so živeli v različnih razmerah in okoliščinah in so imeli raz-

lične potrebe in težave. Vse to je dobro, včasih neobhodno potrebno poznati, če hočemo sveto pismo prav razumeti.

Apostol Pavel

Prav posebno je v pismih velikega apostola Pavla najti marsikaj težko razumljivega, na kar opozarja že apostol Peter v samem svetem pismu: “...potrpljenje našega Gospoda imejte za zveličanje, kakor vam je z dano mu močnostjo pisal tudi naš preljubi brat Pavel (v pismu Efežanom), kakor tudi v vseh pismih, ko v njih o tem govori; v njih so težko umljive nekatere stvari, ki jih nevedni in neutrjeni prevračajo, kakor tudi ostala pisma, v svojo lastno pogubo”. II. Pet.3; 16.

Zaradi lažjega umevanja bo zato naše podajanje svetega pisma opremljeno z opombami in opazkami, ki pa bodo dodane svetopisemskemu besedilu vedno samo pod črto in v drobnem tisku, da se ne bo mogel nihče motiti in naših pojasnil jemati za svetopisemsko besedilo.

Kdor pa končno hoče, da mu bo branje svetega pisma več ko samo zanimivo in poučno razvedrilo, marveč bo tudi njegovi duši v korist in mu bo vero poživilo in pomnožilo, naj za branje pripravi svoje sree. Sicer se Ti lahko godi, kakor se je godilo celo našemu slavnemu rojaku in največjemu raziskovalcu svetega pisma vseh časov, svetemu Hijeronimu, ki v svetem pismu nekaj časa tudi ni videl luči in je mislil, da je temu krivo solnce in ne slepota njegovih lastnih oči.

Edina naša potovalna pisarna

COMPANIA GENERAL DE PASAJES

TRANSOCEAN

SAN MARTIN 631 U. T. 31 - 5442 Bs. Aires

Brezplačne vozne karte

Vam ne moremo dati, pač pa Vam nudimo ido in llamado za Jugoslavijo in Italijo po najnižjih cenah.

Kupujemo in prodajamo

denar vseh držav po najboljšem dnevnem tečaju in Vam ga najcenje pošljamo v domovino.

Izvolite se v vseh Vaših zadevah obrniti na nas pismeno ali ustmeno.

Ivo M. Drinković in drug.

Doktor France Prešeren

Doktor France Prešeren je še danes nedosežen največji slovenski pesnik, čeprav bo že skoro sto let od njegove smrti.

Njegovih pesmi je ena sama razmeroma drobna knjižica, ki pa po svoji vrednosti odtehta mnoge vagone danes tiskanega papirja.

Prešeren ni bil ljudski pesnik v navadnem pomenu besede, vendar ga ima slovensko ljudstvo po pravici za enega svojih največjih mož in dobrotnikov, in ni dvoma, da so bile njegove Poezije izmed vseh posvetnih slovenskih knjig največkrat prebrane.

Rojen leta 1800 v Vrbi poleg Bleda je prišel desetletni Francek v takrat slovečo ribniško šolo, dvanajstleten pa v ljubljansko gimnazijo, kjer je dovršil srednje šole, bil vedno med najboljšimi dijaki, in imel nekaj časa za učitelja Valentina Vodnika, za sošolca pa poznejšega škofa Antona Martina Slomška. Na Dunaju je obiskoval Prešeren najprej predavanja iz modroslovja, potem pa se je vpisal na pravno fakulteto in bil leta 1828 proglašen za doktorja prava.

Služboval je mladi doktor Prešeren kot odvetniški pripravnik najprej v Ljubljani in pozneje v Celovcu. Zaradi svojega slovanskega mišljenja ni mogel dobiti državne službe za katero se je potegoval. Od leta 1834 do 46 je bil spet v Ljubljani. Šele šestinsitridesetleten je dobil samostojno advokaturu v Kranju, kjer pa je že čez dve leti zbolel in umrl 8. februarja 1849. V Kranju je tudi pokopan.

Prešeren nam ni zapustil nobenih spisov, kjer bi govoril o svojih nazorih, ciljih in načrtih. Tudi njegovih pisem je le malo ohranjenih. Poznamo ga takorekoč samo iz njegovih pesmi, ki pa so polne globoke vsebine.

Prešernovo življenje ni bilo prijetno. Dolgoletno nesamostojno službovanje in vsakovrstna mnoga razočaranja so pustila v njegovih pesmih globoke sledove. Iz neznosnih bolečin školjke v katero je zašel bodeč pesek se rodijo dragoceni biseri, Prešernovo osebno trpljenje pa nam je dalo najdragocenejše slovenske pesmi. Že mladost, "dni mojih lepša polovica", ga je poučila.

..... da vest čisto, dobro djanje
svet zaničvati se je zagovoril,
ljubezen zvesto najti, kratke sanje,
zbežale ste, ko se je dan zazoril;
modrost, pravičnost, učenost, device
brez dot žalvati videl sem samice.

.....
da le petica da ime sloveče,
da človek toliko velja, kar plača.
Sem videl čislati le to med nami,
kar svet slepi z goljfigami, ležami.

Slovenci že takrat niso znali ceniti svojega jezika in svoje kulture. Izobraženci so vsevprek govorili nemško. Stanko Vraz je hotel pretopiti slovenski jezik v hrvaškega. Drugi so hoteli vpeljati ruščino kot slovenski kajževni jezik. Čemur vsemu se je Prešeren odločno vpri. Iz njegovih pesmi odseva globoka ljubezen do slovenske domovine.

Seveda pa bi bilo povsem napačno, če bi hotel zato proglašati kdo Prešerna za kakega ozkosrčnega slovenskega separatista. Njegovo politično mnenje — če smem tako reči — je lepo izraženo v zadnji njegovi pesmi, v njegovem labudjem spevu Zdravici:

Bog živi našo nam deželo,
Bog živi ves slovenski svet!

.....
Otrok kar ima Slava,
vsi naj si v roke sežejo!

.....
Naj živi,
vsak, kar nas dobrih je ljudi!

Tudi v svoji moški ljubezni Prešeren ni imel sreče. Primčeva Julija, lepa hčerka bogatega ljubljanskega trgovca je bila zanj večnega advokatskega koncipijenta brez premoženja, nedosežena in nedosegljiva. Njej v čast se glasi večina Prešernovih pesmi, otožnih, ker

bile so v strahu, da boš ti, da zale
Slovenke, nemški govorit umetne,
jih boste, ker s Parnasa so očetne
dežele, more biti zaničvale.

Žalosten svoje lastne in domovine svoje revščine in zapuščenosti, se je zagledal sicer za kratek čas v prihodnost, ko

Vremena Kranjem bodo se zjasnile,
jim milši zvezde kakor zdaj sijale,
jim pesmi bolj sloveče se glasile...
svoje končno dognanje in spoznanje je vendar izrazil v svoji največji in najlepši pesnitvi v Krstu pri Savici:

da srečen je le ta, kdor z Bogomilo
up sreče onkraj groba v prsih hrani!

Prešernove pesmi so bile večkrat natisnjene in jih ima tudi Slovenska knjižnica na Paternalu v raznih izdajah na razpolago. Najboljša bo morda izdaja, ki sta jo uredila leta 1929 Avgust Pirjevec in Joža Glonar.

ARGENTINSKI FILMI

Piše **Franc Dalibor**

I. FILM: DOKTORJI

Sicer pa je velika žeja po doktorjih rodila zadnji čas toliko "doktorjev", da dobite danes doktorja že v vseh mogočih poklicih. Nedavno sem se seznanil v Buenos Airesu z navadnim trgovskim potnikom, ki je dvakrat doktor: modroslovja in prava.

Najodgovornejši doktorat je gotovo medicinski ali zdravniški. Saj zaupavamo zdravnikom

najdražje kar imamo, naše zdravje in celo življenje.

V čast in ponos Argentine moramo priznati, da se je v deželi ravno medicinska veda silno razvila in da se v vseh panogah lahko kosa z evropsko, kar priznavajo vsi evropski učenjaki, ki prihajajo sem na znanstvena potovanja.

Žal pa se ravno argentinski zdravniki, zlasti na deželi, le preradi ukvarjajo s — politiko, kar je bolnikom vedno na kvar.

O zdravniku velja, kar o učiteljici, če je dobra učiteljica, ne more biti dobra mati, če pa je dobra mati, ne more biti dobra učiteljica. Zdravniška veda danes tako naglo napreduje, da mora vsak vesten zdravnik temu napredku stalno slediti, naročati in brati kopice strokovnih listov, če mogoče se vsako leto udeleževati zdravniških kurzov, kjer se mu predočujejo najnovejše zdravniške iznajdbe in izkušnje. Še pred par leti so operirali zdravniki na primer z nožem, danes samo še z razbeljeno električno žico. Zdravnik, ki se ukvarja s politiko za vse te stvari nima časa in ne more napredovati v svojem znanju in v svoji spretnosti.

Mnogo let sem potoval po notranjosti Argentine, malokrat sem — hvala Bogu — potreboval zdravnika. Če sem ga pa le potreboval, sem najprej vprašal, če se ta gospod ukvarja s politiko. Zdravnik-politik je v mojih očeh takoj zgubil veljavo.

Toda: skoro sedemdeset od sto argentinskih podeželskih zdravnikov je politikov!

Zadnjih par let se je vsaj pol ducata slovenskih zdravnikov iz stare domovine obrnilo name po informacije, ali bi jim kazalo priti v Argentino.

Vsem tem gospodom tu ponovno odgovorjam: ja in ne! To je odvisno od slučaja do slučaja.

Predvsem naj si noben slovenski zdravnik v stari domovini ne misli, da bo mogel v Argentini takoj in kjerkoli začeti izvrševati zdravniško prakso! Tu velja angleški pregovor, ki pravi, da je dolga pot do Tipperaryja. Izvzemši zdravnikov iz sosednjih dežel Uruguaj, Paraguay, Chile, Bolivia in Peru, mora v Argentini vsak zdravnik ponoviti vse izpite in plačati za ponovitev takse okrog 3.000 pesov, to je približno 55.000 Din. Izpite je treba položiti v španščini iz kakih petindvajset predmetov!

Povojna leta se Argentinci z vsemi štirimi branijo tujih zdravnikov, ker je v deželi samih zdravnikov preveč in posebno v velikih mestih destikrat naravnost stradajo.

Ali samo v velikih mestih! Kako je na deželi bom razložil pozneje.

Tudi mi je znano, da univerze v Buenos Airesu in La Plati silno strogo postopajo pri izpiti tujih zdravnikov in da so nostrifikacije po podeželskih univerzah veliko lažje. Tudi predava po podeželskih univerzah še danes mnogo tujerodnih profesorjev, posebno Nemcev, ki so prišli v Argentino že pred desetletji, ko dežela še ni imela dovolj naraščaja za visoko šolske profesorje.

Poznal sem zdravnico Nemko, danes že pokojno doktorico Fanny von Bachl, ki je pred leti kot naša hišna zdravnica večkrat prihajala v mojo družino. Diplomirala je v Monakovem, v Cordobi pa je izpite ponovila in ji niso delali nobenih posebnih težav. Ali blagopokojna je nostrificirala pred triindvajsetimi leti, še pred vojno. Danes so najbrže tudi v Cordobi strožji.

Bila je blaga gospa, malce vdana pijači, in ne poseben lumen. V svoji torbici je nosila kopico listkov in kadar je bilo treba napisati bolniku recept, je enostavno poiskala primeren listek, prepisala zdravilo in mirna Bosna!

V Argentini torej ni izgleda za slovenske zdravnike?

Pač! Vendar samo za tiste, ki znajo potrpeti in se nekoliko žrtvovati!

Argentinski zdravstveni zakon pravi, da se sme naseliti v kraju, kjer ni argentinskega zdravnika vsak tuj zdravnik s predpisano diplomo in svobodno izvrševati zdravniško prakso. Seveda pa se mora nemudoma izseliti, če se je zljubilo kakemu argentinskemu zdravniku njegovega mesta.

Krajev brez zdravnika pa je v Argentini še tisoče! Argentinski zdravniki hočejo živeti v krajih, ki so vsaj malo obližani od civilizacije, ki jim nudi udobnost in komoditeto. Na deželi vlada še danes veliko pomanjkanje zdravnikov. Kraj, kjer še ni zdravnika, bi bil lahko pravi šlager za slovenskega zdravnika, kjer bi ostal par let, si prihranil stroške za nostrifikacijo in potem z argentinsko diplomo v žepu lahko začel kjerkoli izvrševati svojo zdravniško prakso.

Evo dokaza, da si lahko sposoben in vztrajen zdravnik tudi v kraju, kamor ne mara argentinski doktor, napravi ime in premoženje.

Leta 1917 sem na svojih potih širom Argentine spoznal zdravnika Nemca dr. Kurt Steinbacha, rodом Saksa iz Lipskega, ki se je bil nastanil v kraju Stroeder, nemški koloniji med Bahia Blanca in Patagones.

Bil je dvorni zdravnik saške kraljevske družine v Draždanah.

Leta 1908 se je saška prestolonaslednica Luisa, mati dveh otrok spečala z domačim učiteljem Italijanom in pobegnila z njim v Švico.

Da umili škandal, je zahteval dvor, da dr. Steinbach proglasi prestolonaslednico za blazno.

Doktor pa se je uprl, bil odpuščen iz službe in odšel v Argentino.

Leta 1917 sem prišel na svojih potih v najskromnejšo argentinsko vasico, s pločevinastimi in z blatom zidanimi hišicami, pravi "pueblo de mala muerte" kakor pravijo Argentinici, kjer sem spoznal dr. Steinbacha s katerim sva se hitro seznanila in pobratila.

Bil je resničen mojster svoje stroke!

(Nadaljevanje)

Slovenska brivnica na Pater-
nalu "LA ESTRELLA"
Osorio 5097
JOSIP KALINGAR

Vsa stavbena dela
Specijalist za armiran beton
FRAN ŠTEKER
Zamudio 2380

Slovenska gostilna
Garmendia 4879
VOLK in COLJA

Zimsko in letno perilo
Fine srajce po meri
Avalos 248 — La Paternal
IVAN KASTELIC

Slovenska gostilna
Warnes 2113
Mrzla jedila, kegljišče, balini
KARLO NEMEC

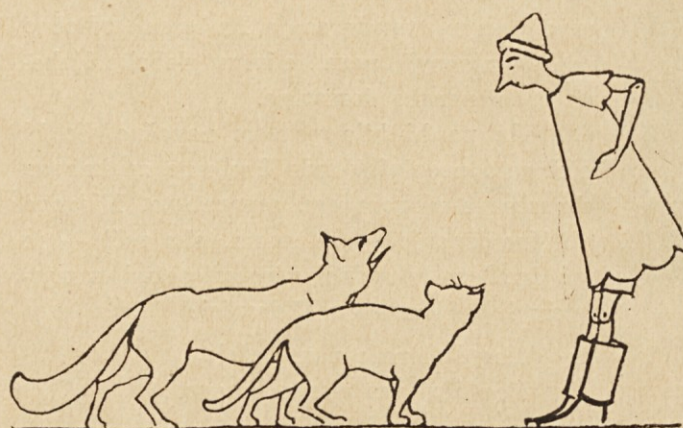
STORŽEK

Po LORENZINI — LOVRENČIČU

Pomislite, da mi je mogel kupiti abecednik za šolo, je moral prodati edino suknjo, ki jo je imel na sebi, suknjo, ki je ni bilo drugega ko krpa pri krpi in šiv čez šiv."

"Ubogi revež! Skoraj se mi smili. Na, tu imaš pet zlatov. Pojdi hitro in nesi mu jih in pozdravi ga lepo v mojem imenu!"

Storžek se je, kakor se pač spodobi, lutkarju tisočkrat zahvalil, objel vse lutke po vrsti, tudi žandarja, in ves iz sebe od zadovoljnosti se je odpravil na pot, da bi se vrnil domov.

Ni še prehodil pol kilometra, ko sreča Lisico, ki je šepala na eno nogo, in Mačka, ki je bil slep na obe oči; šla sta po poti tako, tako, podpiraje drug drugega kot dobra prijatelja v nesreči. Lisica, ki je bila hroma, se je opirala pri hoji na mačka, Maček, ki je bil slep, je pa zaupal vodstvo Lisici.

"Dober dan, Storžek!" ga je prijazno pozdravila Lisica.

"Kako veš, kako mi je ime?" je vprašal dondek.

"Saj poznam dobro tvojega očeta."

"Kje si ga videla?"

"Včeraj sem ga videla na vratih njegove hiše".

"In kaj je delal?"

"V srajci je bil in se tresel od mraza." —

"Ubogi očka! A če Bog da, od danes naprej se ne bo več tresel..."

"Zakaj ne?"

"Zato, ker sem postal jaz velik gospod."

"Ti, velik gospod?" je rekla Lisica in se začela neotesano in porogljivo smejati in tudi

Maček se je smejal, a da bi prikrl smeh, si je vihal in gladil s prednjima tačicama brke.

"Kaj bi se tako smejala!" je zaklical ozloveljen Storžek. "Ali jih slišita, pet jih je, pet zlatih".

In privlekel je na dan zlate, ki mu jih je podaril Ogenjžrl.

Ob prijetnem žvenku zlatnikov je Lisica z neprostovoljnimi gibom raztegnila nogo, ki se je zdela odrevenela, in Maček je na široko odprl obe oči, ki sta bili ko dve zeleni luči, a jih je koj spet zatisnil: Storžek pa res ni ničesar opazil.

"In zdaj", ga je vprašala Lisica, "kaj pa misliš začeti s tem denarjem?"

"Predvsem", je odgovoril lutek, "kupim očku lepo novo suknjo, vso iz zlata in srebra in z bisernimi gumbi; in potem kupim za se abecednik."

"Za te?"

"Zame, da. V šolo bom hodil in se začnem pridno učiti."

"O, pogledj mene," je rekla Lisica, "slepo navdušenje za učenje me je spravilo ob nogo."

"Poglej mene," je rekel Maček, "slepo navdušenje za učenje me je pripravilo ob vid na obeh očeh."

Ta trenutek se je oglašil bel Kos, ki se je valjal v cestnem prahu, in rekel:

"Storžek, ne poslušaj naukov malopridnih tovarišev, sicer se boš kesal!"

Ubogi Kos, da bi se ne bil oglašil! Maček se je usločil in skočil ter planil nanj in ne pustivši mu niti toliko časa, da bi začivkal ojoj!, ga je požrl na en zev s perjem vred.

Ko ga je pojedel in si obrisal gobee, je znova zaprl oči in se delal slepega ko prej.

"Ubogi Kos!" je rekel Storžek in vprašal Mačka: "Zakaj si tako grdo ravnal z njim?"

"Zakaj? Poučil sem ga. Drugič bo vedel, da ne sme utikati svojega kljuna v tuj pogovor!"

Prehodili so že več ko pol pota, ko se Lisica kar na lepem ustavi in vpraša dondka:

"Ali bi hotel podvojiti zlatinke?"

"Kaj to pomeni?"

"Ali bi hotel iz pet rumenih zlatov napraviti sto, tisoč, dvatisoč zlatov?"

(Nadaljevanje)

Izvrstni jahač Peterček

mladi slovenski gauček iz argentinske Pampe. Kadar ni ravno na konju bere Storžka in se uči katekizma. Pozdravlja male in velike slovenske prijateljke in prijatelje.

Slovenska gostilna
ŽIVEC EMILIO
Osorio 5085
Ženitovanjske gostije

Slovenska krojačnica
SEBASTIJAN MOZETIČ
Osorio 5025
Vse moške potrebščine

Trgovina jestvin
MOČNIK IVAN
Sapaleri 2699
U. T. 59 Paternal 0467

Najstarejša slovenska trgovina jestvin v Buenos Airesu
Yerua 5087-89

Vse, najboljše, sveže, dostavljamo tudi na dom.

SLOVENSKA GOSTILNA
Avenida San Martin 2805
ANTON ANDERLIČ